

Η Ψυχαγωγία των Σουφλιωτών

Η ψυχαγωγία των Σουφλιωτών τα περασμένα χρόνια δεν είχε καμία σχέση με την σημερινή. Η διασκέδαση ήταν οι μαχαλάδες, τα νυχτέρια, οι χοροί στις πλατείες, οι γάμοι, τα βαφτίσια, οι ονομαστικές γιορτές και τα πανηγύρια.

Μαχαλάδες. Στον καιρό της Τουρκικής σκλαβιάς, που φυσικά οι γυναίκες και τα κορίτσια δεν ήταν εύκολο-στην πραγματικότητα ήταν αδύνατο- να βγούν έξω για να κάνουν περίπατο ή να κάνουν μια βόλτα, είχαν άλλου είδους συγκεντρώσεις τους μαχαλάδες. Αυτοί γινόταν πάντα τις καθημερινές και όχι τις Κυριακές ή τις γιορτές, αμέσως μετά το μεσημεριανό φαγητό με το εργόχειρο στο χέρι και περνούσαν τις ώρες τους από σπίτι σε σπίτι σχολιάζοντας την επικαιρότητα, πλέκοντας, ενώ οι γεροντότερες διηγούνταν διάφορες ιστορίες. Η πιο συνηθισμένη δουλειά που θα έπερναν οι γυναίκες μαζί τους στο μαχαλά ήταν ή ρόκα με την οποία θα έγνεθαν το μαλλί ή το βαμβάκι τους. Ο μαχαλάς κρατούσε ως τη δύση του ήλιου και ύστερα οι γυναίκες μαζεμένες όπως είχαν πάει θα γυρνούσαν στα σπίτια τους που ήταν κοντά το ένα με το άλλο. Στις καθαρά γυναικείες αυτές συγκεντρώσεις προσφέρονταν για κέρασμα, βρασμένα καλαμπόκια, πατλάκες /ποι-κόρν/, βρασμένο ή ψητό στο φούρνο κολοκύθι και μάλιστα "μπάλκαμπα" γλυκό και καφές. Ιδιαίτερους μαχαλάδες έκαναν και τα κορίτσια μεταξύ τους και πάντα με τις δουλειές τους που ήταν κυρίως πλέξιμο καλτσών, δαντελών και αντικειμένων που θα τους χρησίμευαν για να ολοκληρώσουν σιγά-σιγά την προίκα τους. Συχνά και οι γυναίκες και τα κορίτσια, σταματούσαν τη δουλειά για να το ρίξουν στο χορό και στο τραγούδι γιατί δεν υπήρχαν όργανα για να τα χρησιμοποιήσουν γιαυτό το σκοπό. Η γκάϊντα χρησιμοποιούνταν μόνο στις λαϊκές συγκεντρώσεις στις πλατείες. Δύο απάτα τραγούδια που λέγονταν ήταν τα εξής:

1. Κάτω στην άσπρη πέτρα στο κρύο το νερό
σκοτώσαν το Γιαννάκη τουν μοναχογιουί.
Τούρκοι τουν λουγυρνούσαν κι Ρουμαίοι τουν κλαίν
κάθουνται παντριμένες κι τουν τραγουδούν
κι δυο καλές κουπέλιες τουν μοιρολογούν.
Γιαννάκη μ'δεν έχ'ς μάνα, δεν έχεις αδερφή
δεν έχ'ς καλή γυναίκα νάρθει να σε δει.
Εγώ κι μάνα έχου, έχου κι αδερφή
έχου καλή γυναίκα γι αυτ' απ'έρχεται
μι δυο πιδιά στα χέρια του τρίτου στην κοιλιά.
2. Νι δω στουν πέρα μαχαλά κι κει στην κάτ'τη γειτουνιά
φύτρουσει μια τριανταφυλλιά κι άπλουσει κλώνους κι κλουν
κι σκέπασει τη γειτουνιά, τη γειτουνιά τ'
αρχόντισσα και την αρχοντοπούλισσα.
Ακούς μουρή γειτόνισσα αλήθεια γω σι παίνεσα
να πείς τη θυγατέρα σου να μη λουστεί να μη πλεχτεί
όξου μισιά να μην ιβγεί θα την ιδεί η γιόκας μου.
Τρελαίνιτει λουλαίνιτει, μαχαίρι μαχερώνιτει
κουντάρι κουνταρώνιτει κι απ'το γκρημνό γκρεμίζιτει
κι γίνητει γης κι χώματα και πετροκυλίσματα.

Ένα χαρακτηριστικό δημοσίευμα για τον μαχαλά στο παλιό Σουφλί είναι και το παρακάτω γραμμένο στη Σουφλιώτικη διάλεκτο:

Ένα κιντί σι μια αυλή

Ένα κιντί για μαχαλά
μαζόχχαν τα κουρτσούδια
μέσ'στς'αντασίνας την αυλή
πώχ'δέντρα κι λουλούδια.

Σύκ'αραθύμσαν για να φαν
κι μαχαλά να κάμουν
τζάφτις, μασάλια για να πούν
να παίξουν, να γελάσουν.

Ζάλαχου σήκουσαν πουλύ
τα χάχανα που είχαν
σήκουσαν ούλου του Σουφλί
ξισηκουσαν τουν κόσμου.

Πουλύς τζιαφάς πουλύ κακό
τζιαβαλιασμός μεγάλους
πουλύ μπαμπάτσκου γκιουρουλτί
ως του Κιπλί νταγιάντσει.

Μπάμπου μέσ'στ'γκάβια τς ζάρουνει
κι δεν παραμπορούσει
σέρνουνταν θάμα τ' π'τ θιρμασιά
θάματ'τ'αυγά κλουσούσει.

Βούϊζαν τ'αυτιά τς π'του ζάλαχου
μπαϊλτσει τσι ντζικώθκει
μα 'κόμα έκαμνει καργιάτ'
να τα μαλώσ' δεν κίγτσει.

Μ'κι κείνα θα γιαναντνά
μπαγ'ρτζαν βουρουλτσμένα
απδούσαν τζιαβαλιάζουνταν
θαν'πλιά λουλουπαρμένα.

Κι ανάμισα στα χάχανα
κι μπούχανα που είχαν
του γνώρου εδουσει μπουμπιάς
που τ'ν αμπουρά κι βήχ'σει.

Θάματ'ακούσκει ρώπουτους.
Σώπατει. Για να δγιούμει.
Μπουμπιάς ζουμ έρτει θάματεις
τάχατις τι χαλεύει.

Σώπασαν ούλα μούλουξαν
σαν ήρθει κουρκουντάβας.
Μαζόχχαν μέσ'στα κάφκαλατς
ζάρουξαν σα μαντιάκια.

Γκατζουφιασμένους ντιούντιους ζουν
σέβ'κει σ'ν αυλή θα μπόντους.
Μα θαν τα λόϊασει μπιρντέν
άλλαξει του σουράτι τ'.

Καλώς τα πλακδούδια μου
καλώς τα τα μπιλμπίλια μου
μι πιο νιέτ'μαζώχ'κητει
κι άτζιαμπα καρκαλιώστει.

Θεία Μουλιώ μας έταξει
πόφι να μας κιράσει
π'τα λιμπισμένα σύκα σας
πούνει θα μπαμπαλιώρεις.

'Αλλου δε χάλιφει ν'ακούσ'
θάματ' τουν τσιούμσει στρέκλους
Σαλντάει καρσί σι μια συκιά
μπουλάστ'σι να μαζώνει.

Τρεις ήταν ούλις οι συκιές
ζ'γκ'ν ζ'γκ'ν γιουμάτις
μπαμπάτσκα σύκα είχανει
θιμιλιουμένις ζιούπις.

Τσιπ τοιβιρέ τις έφειρει
να πάρ'τα γινουμένα,
να πάρ τις ζιούπις τ'ς μαλακιές
κι τα πουλύ φτασμένα.

Γκιρντίζουνταν κι ρίχνουνταν
καγκ'ρτσει τα κουτσιάνια τς
κι τάβανει μι του ουσούλ
σι μια πλιμέν'τσιαμπράνα.

Ειζαβρακώθκει ντίμπιντιου
απ'του πουλύ του γκέρτσμα τ'
πουδέν πουδέν σμαζώνουνταν
να μη του κατσιουρντήσει.

Να μη του σουρουντίζουμει
κι ξ'νίζ'του λακ'ρντί μας
κοφτά κοφτά γιόμσει του πνάκ'
ντουρούκ'ως τα κασνάκια τ'.

Έλατει σιμιρούδις ζουμ
κόζιασκει σεις μπιλμπίλια μ'
μαχμόζκις ζιούπις χάφ'τι τις
ως που να μπουλαντίστει.

Κι κείνα ούλα κλούμουσαν
κόζιαξαν χ'ντσια χ'ντσια
ζιούπις καπτούσαν που του π'νάκ'
να φαν να ξικουπιάσουν.

Θα λιμαγμένα έχαφταν
έχαφταν κι τσιπλέντζαν
να τάγλιπεις που μια μιρά
θάματ'ήταν γκζιουνούδια.

Η μπάμπου τα λιμπίζουσαν
κι ας δεν παραμπορούσει,
κι ντιούντιους τα καμάρουνει
κι του λουλά τ'τραβούσει.

Θεία Μουλιώ απ'του μπιρντέ
αγνάντιβει που μέσα
τάγλιπει κι τσανάτσιρνει
μι του τσιμπίσι'που γέν'νταν.

Άλλο ένα δημοσίευμα για το μαχαλά είναι και το παρακάτω:

Μαχαλάς στου σουκάκ'

- Καλησπέρα σας γναίκες, κάλους κάμτει.
- Καλουσόρσει Παγούνου.
- Αγνάντσα απ'του τζιαμούδ'κι σας είδγια. Τι πουλιουμάτει;
- Γω πλέκου τ'ντούντιου μ'τα τσιαράπια. Τα καλάμια είνει γιρά, φκιάνου τα δάχλα κι τς φτέρνεις.
- Γω συμπιθέρα φκιάνου φανέλλα για τουν Πουστόλ.
- Γω κλώθου λίγου Μάρτ. Θα γυφάνουμει μπόζγαβεις κουβέρτεις κι η νυφού-δα χαλέβ'να βάλουμει κιφαλάρια μι Μάρτ.
- Άκστει να σας πω, ότ'φκιάντει να του φκιάντει μιρακλίδκου κι σαρμπέζ-κου. Μη σαν ικει τς Τασιάς τ'θυγατέρα, έγνηθει άλλου φτηνό κι άλλου χουντρό. Τ'ν ουρμήνηφα να γνέθ'πουγάλια πουγάλια ώσπου να μάθ. Μ'δεν αγκλαντίζ'κι μ'λέει " ας θεία Παγούνου στου γίφαμα τσίντζα θα πάει στην κουλουμπούκα κι κουλουμπούκα στην τσίντζα κι του πανί θα γέν'καλ
- Συ Λάμπου δε φκειάνς τίπουτα;
- Μένα δλέβ'τύχη μ'. Απουσταίνου μουρή κ'ουκνεύου καμπόσου, μιζέρσα τέ δλειές.
- Φάναξτει απέδου για απ'τ'ν'αστριχούδα κι τ'Χρύσου.
- Άσταν, άσταν αυτήν, τ'ν είδγια πά'νει την κασίκα τ'ς στουν πούρ-τσιου. Άντι γω να πααίνου να φκιάσου τσιουρβατζούδ'κουτσιανούδια. Τουν φκιάνου αρούτσ'κου για να μουσκεύουμεο τα ξηρουκόματα. Θα τουν ξυδουκόφου κιόλας.
- Έφκιασα γω κατ'ρουσνίτσια. Πάπουζουμ 'δεν έχ'δόντια κι τ'αρέζ' πουλύ Του ουγιούν να πιρνάει του μπαρσάκι να γιουμίζ'.
- Σκάστει μουρή, ούλου για τα φαϊά σας χουρατέβτει. Ίχ κά'ρ: Ένα που γάζ'δε θα του φκιάσκει κουμάντου; Κάπτστει ένα πράσου που του γιούρτ μι λίγου αλάτ'ύστρα κι λίγου σιουρμπέτ: Ά'ντι.
- Θεία Πουστουλιά κείν'τα καραμηλουτά που γύφανεις, τ'αναβόδ'πως γένιτει Μια απου μπρουστά κι δυο απού πίσου ή δυο απού μπρουστά κι μια απού πίσου;
- Να μοι φανάξ'ς να σ'δείξου.
- Θκιά μας Βέργου γύφανει κάτ'καλά σαντρατσούδγια για μπιντένεις, τι να σας πω.
- Μούρ γναίκες θα σας πω κ'ένα χόσ'κου που άκσα. Κείν'θκιά σας μουρ' Λάμπου, είπαν τ'ν νύχτα μι τουν άνδρα τ'ς κ'μάτει γκόλιαβ'.
- Παγούνου. Ά'ντι μουρή θα σ'μαζουχτείς καμιά φ'ρα απ'του σουκάκ'κι απ'τα μασάλια να φάμει τουν τσιουρβά μας.

Νυχτέρια

Οι κάτοικοι του Σουφλίου όλοι γνήσιοι Έλληνες, στα χρόνια τα παλιά ζούσαν με αγάπη και ομόνοια και το όνειρό τους ήταν πως να ελευθερωθούν από τον Τουρκικό ζυγό και να ενωθούν με την μητέρα Ελλάδα. Ένα από τα μέσα που χρησιμοποιούσαν για να έρχονται σε επικοινωνία μεταξύ τους ήτα και τα λεγόμενα " νυχτέρια" που γινόντουσαν κατά την διάρκεια του χειμώνα και στα οποία έπαιρναν μέρος άνδρες και γυναίκες, συγγενείς ιδίως αλλά και φίλοι. Παιδιά, αγόρια και κορίτσια, δεν έπαιρναν ποτέ μέρος σε τέτοιες συγκεντρώσεις, κι αν πήγαιναν σε συγγενικά τους σπίτια θα

πήγαιναν πάντοτε με αυστηρή παρακολούθηση. Στις συγκεντρώσεις αυτές των νυχτεριών που πολλές φορές οι γυναίκες καθόντουσαν χωριστά από τους άνδρες η κύρια απασχόλησή τους ήταν ή ρόκα και η μαρόλκα. Και τη μεν ρόκα τη χρησιμοποιούσαν για να γνέθουν το βακβάκι ενώ η μαρόλκα ήταν για το γνέσιμο του μαλλιού, που το ετοίμαζαν πάλι μόνες τους στα σπίτια τους. Είχαν επίσης και το τσικρίκι με το οποίο ξεκουκούτσιαζαν το βαμβάκι και έπειτα τό άνοιγαν με τα χέρια τους. Στο τέλος το στίβαζαν σε ειδικό δοξάρι με χορδή από ζώα που και αυτό μόνες τους το κατασκεύαζαν.

Για το μαλλί είχαν τη λανάρα με την οποία το λανάριζαν και το έκαναν τβουλούπες και το έγνεθαν με τη μαρόλκα. Η μαρόλκα ήταν μια ξύλινη βέργα που απέληγε σε αιχμή με τρεις διακλαδώσεις. Οι άνδρες κάθονταν ξεχωριστά και το έριχναν στο πιωτό. Συνήθως προσφέρονταν κρασί άφθονο σε μια χωμάτινη κούπα ή σε κανάτα από την οποία έπιναν όλοι στη σειρά. Εκεί μέσα στο εύθυμο αυτό περιβάλλον λυνόντουσαν όλα τα ζητήματα και λαμβάνονταν όλες οι αποφάσεις.

Κατά την διάρκεια του νυχτεριού προσφέρονταν σε όλους καλαμπόκια βρασμένα μέσα σε "μσούρες" /χωμάτινα πιάτα/ που τα πασάλιζαν από πάνω με ζάχαρη ή έβαζαν πετιμέζι. Επίσης προσφέρονταν πατλάκες, χαλβάς, μηκίκια, κατσιαμάκι, μουσταλευριά, σταφλαρμιά, χαρνταλιά, ριτσέλια, πετιμέζι, σκίσματα από αποξηραμένα φρούτα, βρασμένα κυδώνια, καρύδια, μελιτζανάκι γλυκό. Μεζέδες από δερματίσιο ή τουλουμίσιο τυρί, τα χοιρινά λουκάνικα, μπριζόλες, παστός και κρεατικά. Όλα τα σπίτια πλούσια και φτωχά είχαν άφθονα προϊόντα από την παραγωγή τους καθώς τα κουκούλια και το κρασί που πουλιούνταν σε ικανοποιητικές τιμές καθώς και τα φασόλια και ορισμένα άλλα αγροτικά, προϊόντα εξασφάλιζαν τη συντήρησή τους.

Πολλές φορές κατά τα νυχτέρια εάν δεν είχαν κάποιο γνωστό μουσικό δικό τους, πλήρωναν έναν από τους μουσικούς που έπαιζαν κάποιο όργανο στους δημόσιους χορούς ή στους γάμους. Αυτά τα μουσικά όργανα ήταν η λύρα, τα νταούλια, η γκάΐντα, το κλαρίνο, το βιολί και η λατέρνα. Τους ορνανοπαίκτες τους πλήρωναν με το καθοριζόμενο ποσό και τους φιλοδωρούσαν επί πλέον κολλώντας το νόμισμα στο μέτωπό τους ή ρίχνοντάς το στη τζέπη τους. Ανάμεσα σ' αυτούς τους μουσικούς ο πιο λαοφιλής ήταν ο γέρολυράρης Αγουραστές ή Γκουτές. Με τη συνοδεία των μουσικών οργάνων άρχιζαν και τα τραγούδια που τα έλεγαν οι πιο καλίφωνοι της παρέας.

Ένα από αυτά ήταν και το παρακάτω:

Σαράντα παληκάρια κι ένας γεροντάκος, κι ένας γεροντάκος, κάθισαν κι μιτρώντει ποιος θα πάρει τη Μαρία τ' Μαρία την караγκιόζα.

Κι έπισει του γέρου και την παίρν' ου γέρους κι την πάει στ' αμπέλι κι της κάνει κριββάτι, κριββάτι για να κοιμάτει.

Κι αποκοιμιέτε ο γέρους κι έφυγει η Μαρία, κι έφυγει η Μαρία κι πάει στου παλληκάρι. Κι ξυπνάει ου γέρους κι σκουπίζ' τις τσιούμπλις, κι σκουπίζ' τις τσιούμπλις κι ρουφάει τις μύξες, κι ρουτάει τ' αηδόνια, τα πετροχελιδόνια: Δεν είδγίτει τ' Μαρία, τ' Μαρία την караγκιόζα;

Κατά τα νυχτέρια εκτός από τα τραγούδια και το χορό, διηγούνταν και διάφορα ανέκδοτα, παραμύθια, ιστορίες για τον Ιωσήφ, τον Πετεφρή, τον Οδισέα κ.λ.π.. έλεγαν αινίγματα, σόκιν, γλωσσοδέτες, έπαιζαν διάφορα παιχνίδια όπως τον κόμπο, το λέλιακα, το δαχτυλίδι, κούκος ή άνεμος, και διάφορα χαρτοπαίγνια. Τα γέλια αντηχούσαν σε όλη τη γειτονιά.

Τα περισσότερα σπίτια φωτίζονταν με दाδιά. Γιαυτό πήγαιναν στα νυχτέρια με σπαρματσέτα μέσα σε ειδικά φαναράκια. Μπροστά πήγαινε ο αρχός της οικογένειας κρατώντας στο ένα χέρι το φαναράκι και στο άλλο ένα χοντρό ραβδί από κρανιά και πίσω του όλη η οικογένεια. Στο γυρισί

όμως που γίνονταν αργά τη νύχτα, τους έπιανε φόβος από τα φαντάσματα. Αυτό γινόταν μέχρι το 1929 που ήρθε στην πόλη το ηλεκτρικό ρεύμα. Πολλοί επιτήδειοι εκμεταλλευόμενοι τον φόβο αυτό με διάφορα τεχνάσματα δημιουργούσαν πανικό.

Τέτοιες ιστορίες και ανέκδοτα νυχτεριών κυκλοφορούν πολλά από τότε. Θα αναφέρουμε μερικά.

Ένας τύπος που γνώριζε ότι όταν θα έφευγαν οι νυχτέριοι θα περνούσαν μπροστά α.δ. το σπίτι του, από νωρίς εφοδιάστηκε με ένα μακρύ σχοινί και 4-5 γυναικεία πουκάμισα. Σε ορισμένη ώρα της νύχτας πριν να διαλυθούν οι νυχτέριοι έδεσε τη μια άκρη του σχοινιού από το παράθυρο του αντικρουστού σπιτιού πέρασε στο σχοινί τα μανίκια από τα πουκάμισα και κρατώντας την άλλη άκρη από το παράθυρο του δικού του σπιτιού τότε χαλάρωνε και πότε τέντωνε πέρα δώθε το σχοινί. Έτσι τα άσπρα πουκάμισα στο σκοτάδι της νύχτας φαίνονταν νεράϊδες, να χορεύουν. Όταν περνώντας οι νυχτέριοι έβλεπαν από αρκετή απόσταση τα κινούμενα πουκάμισα, τα νόμιζαν για νεράϊδες. " Διέττει ρε εκεί απάν στοιχειά ρε. θέβγαται να φεύγουμει αγγλήγουρα". Και κατάφοβοι έτρεχαν όπου ο καθένας γνώριζε συγγενικό του σπίτι για να κρυφτούν, σβαρνίζοντας τα μωρά και κλαίγοντας οι γυναίκες και τους πότιζαν εκεί με αρμύρα. Το μέρος εκείνο θεωρούνταν στοιχειωμένο ώσπου κατόρθωσαν μερικοί τολμηροί να ανακαλύψουντο κόλπο και γελούσαν όλοι με τα συμβάντα.

Ένας άλλος είχε ετοιμάσει από νωρίς μερικές χελώνες, τις κόλλησε στη ράχη μερικά κεριά και την ωρισμένη ώρα που ακούονταν ο θόρυβος και τα βήματα των νυχτεριών εκαπέλυε από μία φωτεινή χελώνα. Όταν οι νυχτέριοι από μακριά έβλεπαν το κινούμενο φως, έτρεχαν όσο βαστούσαν τα κότσια τους για να σωθούν από το φάντασμα που τους κυνηγούσε. Όσπου και πάλι ανακαλύπτονταν από τους τολμηρούς και αυτό το τέχνασμα.

Κάποιος άλλος πήρε σφυρίχτρες διαφόρων ήχων και βεγγαλικά. Κρύβονταν πίσω από ένα τοίχο ή πηγάδι ή φράχτη και όταν έβλεπε ότι πλησίαζαν οι νυχτέριοι σφύριζε με μεγάλο θόρυβο και έριχνε τα βεγγαλικά στον αέρα. Οι νυχτέριοι όταν αντιλαμβάνονταν το φάντασμα το έβαζαν στα πόδια. Πολλοί ξενοχτούσαν και διανυκτέρευαν σε ξένα σπίτια ώσπου γίνονταν και πάλι γνωστό το φοβερό τέρας και ησύχαζε ο κόσμος.

Πολλές φορές τα αστεία αυτά είχαν περισσότερο δυσάρεστα αποτελέσματα. Διηγούνται πως ένας που έκαμνε το φάντασμα τυλιγμένος με άσπρο σεντόνι, σκοτώθηκε από έναν κυνηγό σαν φάντασμα. Όταν έγινε αντιληπτό ήταν αργά.

Κάποιος άλλος σε ένα νυχτέριο έβαλε στοίχημα ότι δεν φοβάται και τον έστειλαν τα μεσάνυχτα στο νεκροταφείο να μπήξει ένα μαχαίρι. Μπήγωντας το μαχαίρι πάνω στη βιασύνη του κάρφωσε και την άκρη της κάπας του. Τραβώντας να φύγει νόμισε ότι τον τραβούσε το φάντασμα, έσκασε η χολή του και πέθανε. επί τόπου από το φόβο του. Όταν οι φίλοι του είδαν ότι αργούσε να γυρίσει πήγαν στο νεκροταφείο με φανάρια και τον βρήκαν νεκρό.

Αυτά γίνονταν στα δύσκολα χρόνια της Τουρκοκρατίας αλλά και αργότερα διασκεδάζοντας στα νυχτέρια ή συζητώντας θέματα επαγγελματικά, της καθημερινής ζωής, εθνικά, χορεύοντας με πατριωτικά τραγούδια, λέγοντας ανέκδοτα, αινίγματα κ.λ.π. Μερικά από τα αινίγματα που λέγονταν στα νυχτέρια ήταν :

- 1/ Άντα φάου ξύλου θρέφουμε άντα πιω νιρό πιθαίνου/φωτιά/.
- 2/ Άσπρου άσπρου σαν τυρί κι τυρί δεν είνει. έχει τ'πουντικου νουρά κι πουντίκ'δεν είνει./ρεπάνι/
- 3/. Έχω ένα βαρελάκι έχει δυο λογιών κρασάκι /αυγό/.
- 4/ Ψηλός ψηλός καλόγυρους μι δίχου κουκαλάκια/καπνός/
- 5/. Κλειδώ-νου μανταλώνου, τουν κλέφτη μέσα τουν βρίσκου /ήλιος/.

Καλαμπούρια, πειράγματα, τραγούδια καθαρά Σουφλιώτικα και στο τέλος ο χορός με τη "Σουλτάνα Σουφλιουτούδα".

Ένα δημοσίευμα που αναφέρεται σε νυχτέριο στην τοπική διάλεκτο είναι και το παρακάτω:

Μια φ'ρα κι ένα κινό δυο αδερφές κίρασμένις/αρραβωνιασμένες/ πήγαν να νυχτηρέσουν στ'μπούλιου τ'ς την παντριμέν'. Μπουμπάς τ'ς προυβόδσ'σει μαζ' τ'ς κι του μικρότιρου του γιού τ', για να δγίει άμα θα πάν οι γιακλήδις τ'ς/αρραβωνιαστικοί/. Αργά τ' νύχτα πήγαν στου νυχτέριου κι γιακλήδις. Τότι ο μικρότιρους αδερφός λέει κρυφά στ'ν αδερφή τ': " Μπούλιου, τι θέλουν αυτοί ιδώ; Μπουμπάς μαλώ! Να τ'ς διώξ'ς. ". Παίριν μπούλιου του μασιά κι -τάχατις γανιασμέν'- μαλών'τ'ς γιακλήδις. " Άντι για σεις να γκριμ'στήτει. Άι πα να φάτει λάδ'κινα πάτει απ'του κιλάρ'. Απ'τ'ρουδιά είν'αμπουρά βρε γαιδάρ'τρανοί.". Κατέβασαν τα μούτρα τ'ςγιακλήδις κι έφ'καν. Τότι λέει κι στου μικρότιρου τουν αδερφό τ'ς. " Γιακλήδις έφ'καν άιντι τώρα να κοιμ'θείς κι συ. Τουν έστρουσει κι κμοιθ'κει. Γιακλήδις ξαναγύρσαν κι νυχτέριψαν. Τ'ν άλλ'τ'μέρα Μπουμπάς ρουτάει του πιδί τ'. " Τι γίνκει φες βρε; Έρθαν στου νυχτέριου κι γιακλήδις;". " Έρθαν για άμα μπούλιουμ κάπ'τσει του μασιά κι τ'ς έδιουξει.". " Τι τ'ς ίλιγει; " Άι πα να φάτει λαδ' κι να πάτει απ'του κιλάρ'".

Μπουμπάς ξηρουκατάπχει του σάλιου τ'δεν του φτουρούσει. Μια μέρα αντ' πήγει μιγάλ'αδερφή στου παρτικό τ'ς δε βάσταξει κι τ'ς είπει: " Αμ κι σύ θυγατέρα γέν'τει τόσου μάλουμα στ'γιακλήδις. " Ναφάτει λάδ'κι να πάτει απ'του κιλάρ'". Τ'ς θυγατέρας τα μούτρα έπισαν απ'τ'ν αντρουπή.

Οι χοροί στις πλατείες.

Τις γιορτές και τα Σαββατοκύριακα η διασκέδαση γινόταν στις μικροπλατείες των συνοικιών με κανένα κλαρίνο ή γκάιντα και πολλές φορές γίνονταν χορός με τους ήχους της αξέχαστης λατέρνας /με το πορτρέτο της Γενοβέφας/ και το τραγούδι εκείνο το αλησμόνητο : "Σκότωσαν τον Γιαγκούλα μας στο ψηλό βουνό, τον έκλαιγε η μάνα του, τον έκλαιγα και γω".

Χόρευαν οι μεγάλοι και οι μικροί έτρεχαν γύρω γύρω και μέσα από τους κύκλους διασκεδάζοντας με τον τρόπο τους. Πολλοί παπούδες έφερναν και κανένα βαρελάκι κρασί και ή γεμάτη κανάτα έκανε το γύρο πολλές φορές.

Το ίδιο γινόταν στους γάμους, στα βαφτίσια, στις ονομαστικές γιορτές και στα πανηγύρια. Αργότερα για τους νέους δημιουργήθηκε η βόλτα στο σιδηροδρομικό σταθμό πρώτα και αργότερα μεταφέρθηκε στον κεντρικό δρόμο της αγοράς μπροστά στα ζαχαροπλαστεία.

Στις ονομαστικές γιορτές τα τραπέζια ήταν στρωμένα με τα καλύτερα φαγητά και γλυκά. Τα Σουφλιώτικα κρασιά και το τσίπουρο πάντα είχαν τον πρώτο λόγο.

Στους γάμους που διαρκούσαν μια εβδομάδα γίνονταν πολύ όμορφα γλέντι.

Στην εξοχή οι Σουφλιώτες πήγαιναν τακτικά. Φόρτωναν την οικογένεια στο αμάξι και πήγαιναν στου Κακαλή το ποτάμι. Εκεί έφηναν αρνιά και μέχρι το σούρουπο χόρευαν και τραγουδούσαν με τη συνοδεία της γκάιντας.

Τα πανηγύρια ήταν ο τόπος όπου μαζεύονταν πλήθος κόσμου, που εκτός από τα φώνια του διασκεδάζε. Εδώ έρχονταν μουσικοί από ολόκληρη τη Θράκη και έπαιζαν από τρεις έως έξι ημέρες. Σημείο αναφοράς όλων των πανηγυριών ήταν ο τσιρλοχαλβάς /ένα αφρώδες άσπρο γλύκισμα/ το οποίο σερβίριζαν σε ένα κομμάτι χαρτιού. Τον παρασκεύαζε ο Αριστοτέλης /Τιτέλς/ Μπαμπάρας

Μια άλλη διασκέδαση που έκρυβε συγκίνηση και τρυφερότητα μοναδική ήταν και οι καντάδες που γίνονταν παλαιότερα αλλά και λίγο αργότερα στα χρόνια του μεσοπολέμου και μετά τον πόλεμο.

Μια γραφικότητα και ομορφιά από το παλιό Σουφλί ήταν και τα " χίλια δέντρα", που βέβαια δεν υπάρχουν σήμερα, όπως δεν υπάρχει και το παλιό κτίριο του σταθμού, οι βρύσες στις γειτονιές, ο χιλιόχρονος πλάτανος μπροστά στον Αι΄θανάση και οι μουριές στους δρόμους. Μένουν, μόνο στη μνήμη των παλιών σαν ένα σύμβολο μιας άλλης εποχής που τόσο έντονα και αληθινά έζησαν που σβήνει σιγά σιγά.

Ήταν η φωλιά των παιδικών παιχνιδιών που το μικρό δάσος καλοκαίρια και χειμώνες αγκάλιαζε με μια φροντίδα μητρική την παιδική εφευρετικότητα και ευαισθησία. Αργότερα στέγασε χορευτικό κέντρο. 'Επί Σπαθάρη είχε γίνει κατασκήνωση των προσκόπων. Κάθε βράδυ οι πυρές φώτιζαν τα αγνά παιδικά πρόσωπα που γεμάτα περιέργεια κι έξαψη παρακολουθούσαν το " μπαγκίρα" να τους μιλά για τους θρύλους του δάσους. Μα το μικρό δάσος στέγασε κάποτε και τα πρώτα φοβισμένα ραντεβού. Τη λαχτάρα και τη γοητεία ενός πρωτόγνωρου κόσμου. Τα πρώτα χτυποκάρδια ανάμεσα στους αιωνόβιους γίγαντες που τα ψηλά τους φυλλώματα ψιθύριζαν με το ανάλαφρο αεράκι το αιώνιο τραγούδι της ζωής. Όμως τα " χίλια δέντρα" δεν υπάρχουν πια. Όσοι ακόμα τα θυμούνται περνούν βουβοί προσκυνητές άπ'το άχαρο πια εκείνο μέρος και θυμούνται τα λόγια του ποιητή: " Το δάσος που λαχτάριζες ώσπου να το περάσεις, τώρα να το ξεχάσεις διαβάτη αποσπερνέ."

Η βόλτα που αναφέραμε παραπάνω ήταν το γεγονός του Σαββατοκύριακου. Νωρίς νωρίς με την καμπάνα του εσπερινού παρατούνταν όλες οι δουλιές και νέοι, νιές, γέροι και γριές, τα γκζανούδια, όλοι με τα καλά τους συντροφιάς συντροφιάς κατηφόριζαν για τη βόλτα. Χειμώνα-καλοκαίρι.

Άρχιζε το αργό περιπατητικό πήγαινε έλα, το φλέρτ, το παντρολόγημα, το κουτσομπολιό, το συνταίριασμα της παρέας για κάποιο παραπέρα γλέντι. Για εκείνους που διέθεταν ενισχυμένο χαρτζηλίκι ένα γλυκό, παγωτό, γαλακτομπούρεκο ήταν το συμπλήρωμα στη γλύκα της βόλτας. Αλλιώς καλό ήταν και το παγωτό χωνάκι του πλανόδιου παγωτατζή ή τα σπόρια, στραγαλάκια, φυστίκια ή ακόμα ακόμα μια σπαθούδα ή βραχιουνούδα του πάπου θύμιου.

Στα πεζοδρόμια, στις πόρτες μπροστά, όσες τύχαινε νά έχουν σπίτι στην αγορά, με τα καρεκλάκια και τα скаμνάκια τους οι παντρεμένες κυράδες και τα μικρά περνούσαν από φιλό κόσκινο καθέναν που περνούσε από μπροστά τους. " Είδγειεις-είδγειεις κείνους με την κείναν, γι' άλλους με τ'ν' άλλή. Μισκίγκα πράματα". Και τα παρατσούκλια στον καθέναν. Τυχερόί όσοι κατάφερναν να συνοδέψουν τα κορίτσια τους ως τα σπίτια τους κοντά. Τώρα πάει και η βόλτα που ξέραμε. Πάει άλλη μια από τις γραφικότητες της πόλης. Στη βόλτα μ'ένα μονάχα πάνω κάτω γέμιζαν τα μάτια σου μορφές, χαμέ γελα, ευτυχία. Τώρα ο πολιτισμός έφαγε τις αξίες, τις παραδόσεις και τα έθιμα. Κρίμα.